

SVETNIŠKI GODOVI IN MAŠNI NAMENI		
20. PON sv. Teotim (Teo)	za vse osamljene v času koronavirusa	<p>Še vedno smo fizično ločeni, duhovno pa povezani. Tako kot smo preživeli velikonočno praznovanje, se bližamo tudi Marijinemu mesecu maju in nedelji Dobrega Pastirja. Pripravite Mariji šmarnični oltarček, izročite se Mariji in jo častite. Prav tako naj nas spremlja molitev za novomašnika Anžeta in nove duhovne poklice.</p> <p>Iz srca se vsem zahvaljujem za velikonočne pozdrave in voščila. Prav tako za vsak dar, ki je bil v prazničnih dneh izročen z namenom »za obnovo zvonika«.</p> <p>Bog vsem povrni.</p>
21. TOR sv. Anzelm	za božji blagoslov in Marijino varstvo	
22. SRE sv. Hugo	za starše in sorodnike	
23. ČET sv. Jurij	+ Marijana Potočnik	
24. PET sv. Marija Kleopova	+ Polde Miklavčič, obl.	
25. SOB sv. Marko evangelist	+ Franci Boštjančič	
26. NED 3. velikonočna ned.	za žive in umrle župljane	
27. PON sv. Cita	+ Jože in Marija Štern	
28. TOR sv. Peter Chanel	+ Veronika Kiraly	
29. SRE sv. Katarina Sienska	+ Tončka in Jože Arnež	
30. ČET sv. Pij V.	za duhovne poklice	
1. PET sv. Jožef delavec	+ Alojzij Sajovic, obl. <i>prvi petek</i>	
2. SOB sv. Atanazij	+ Vinko Kepic in Julijana Podakar	
3. NED Nedelja dobrega pastirja	za žive in umrle župljane	
<p>Vsakdo od nas ima nalogo, da iz svojega življenja naredi vrisk odrešenja. Čim bliže smo smrti, tem bolj bi morali čutiti svojo odrešenost. <i>(Miha Žužek)</i></p>		
<p>ŽUPNIJSKI URAD KOKRICA oblikovanje: M. Gašperlin odgovarja: Jože Klun, župnik tel. 204-5210, 040 520 995</p>		<p>Spletna stran: http://zupnija-kokrica.rkc.si/</p>

Župnija svetega Lourenca

Župnijski list, leto XXIII, številka 7

Kokrica 19.4.2020

BELA NEDELJA, NEDELJA BOŽJEGA USMILJENJA

»Polži svoj prst sèm in poglej moje roke!
Daj svojo roko in jo polži v mojo stran
in ne bodi neveren, ampak veren.«
(Jn 20, 27)

V RANAH VSTALEGA ZREMO BOŽJE USMILJENJE

Današnji evangeljski odlomek govori o Jezusovem srečanju z apostolom Tomažem teden dni po vstajenju. Tomaž je človek, ki se ne zadovolji in noče verjeti pričevanju drugih. »Če ne vidim in se ne dotaknem njegovih ran – je dejal – ne bom verjel« (prim. Jn 20,25). Osem dni pozneje – prav kakor danes – se Jezus vnovič vrne med svoje in se takoj obrne k Tomažu ter ga povabi, naj se dotakne ran na rokah in na njegovi strani. Jezus gre naproti njegovi neveri, da bi preko znamenj trpljenja mogel priti do polnosti velikonočne vere, to je vere v Jezusovo vstajenje.

Tomaž je človek, ki se ne zadovolji takoj in zato raziskuje, osebno preverja in želi priti do osebne izkušnje, je dejal papež Francišek in nadaljeval: »Ob odrešilnem stiku z ranami Vstalega Tomaž pokaže dejansko svoje rane, svojo razcepljenost, svoje ponižanje. V znamenju, ki so ga pustili žebli pa najde odločilni dokaz, da je ljubljen, pričakovani, razumljen. Nahaja se pred Odrešenikom, polnim miline, usmiljenja in nežnosti. Prav takšnega Gospoda je iskal v skriti globini svojega bitja, saj mu je bilo že vedno znano, da je tak.

Ko Tomaž doživi osebni stik z Jezusovo ljubečo in usmiljeno potrpežljivostjo, dojame globoki pomen vstajenja. Notranje preobražen izpove svojo polno in celovito vero vanj, ko vzklikne: »Moj Gospod in moj Bog!« Tomaž se je tako rekoč dotaknil velikonočne skrivnosti, ki v polnosti razodeva Božjo odrešilno ljubezen, bogato z usmiljenjem (prim. Ef 2,4). In tako kot Tomaž smo v tej drugi velikonočni nedelji tudi mi vsi povabljeni v ranah Vstalega zreti Božje usmiljenje, ki je večje od vsake človeške zamejenosti in blesti nad temino zla in greha.

YOUCAT – katekizem za mlade

Kakšno zvezo ima moja vera s Cerkvijo?

Nihče ne more verovati sam zase, kot tudi živeti nihče ne more sam zase. Vero prejemamo od Cerkve in jo živimo v občestvu z ljudmi, s katerimi delimo svojo vero.

(KKC 166–169, 181)

Vera je človekova najbolj osebna stvar, vendar pa kljub temu ni zasebna. Kdor hoče verovati, mora znati reči tako 'jaz' kot tudi 'mi', kajti vera, ki je ne znam deliti ali posredovati, bi bila iracionalna. Posamezni vernik doda svojo svobodno pritrditev k izpovedi Cerkve: »Verujem«. Od nje je vero prejel. Cerkev jo je skozi stoletja prenesla do njega, jo obvarovala pred popačenji in vedno znova razplamtevala njen žar. Verovanje je zato sodelovanje pri skupnem prepričanju. Vera drugih me nosi, prav tako tudi plamen moje vere vnema in krepi druge. Ta 'jaz' in 'mi' vere poudarja Cerkev s tem, da v svojem bogoslužju uporablja dve veroizpovedi: apostolsko veroizpoved, ki se začenja z »verujem« (credo), ter veliko nicejsko-carigrajsko veroizpoved, ki se je v svoji prvotni obliki začejala z »verujemo« (credimus).

MOLITEV ZA NOVOMAŠNIKA

Usmiljeni Oče, zahvaljujemo se ti za dar duhovništva, ki ga je tvoj Sin pri zadnji večerji zaupal apostolom.

Tudi letos naklanjaš Cerkvi na Slovenskem novih delivcev svetih skrivnosti.

S svojim očetovskim pogledom si se ozrl na našo župnijo in tako je tudi Anže v globini svojega srca začutil tvoje blágo, a tako močno povabilo: "Hodi za menoj!"

Želimo te prositi zanj in za vse letošnje novomašnike: naj bodo njihova srca vedno bolj oblikovana po tvojem usmiljenem Srcu.

Naj v moči Svetega Duha služijo tebi v svojih bratih in sestrah ter vsak dan bolj rastejo v ljubezni in zvestobi.

Blagoslovi njihovo delo, da bo vse v tvojo večjo slavo.

Po Kristusu, našem Gospodu.

Amen.

POSTATI ČLOVEK IN PRISTNI OZANJEVALEC

V neki župniji so v tednu pred nedeljo duhovnih poklicev otrokom višjih razredov verouka dali nalogo, naj napišejo, zakaj imamo duhovnike. Odgovorov je bilo več kot sto. Skoraj v vseh pa se je tako ali drugače ponavljala misel: duhovniki so zato, da molijo, da imajo mašo in učijo verouk. Včasih tudi obiskujejo bolnike.

Precej odgovorov je pri tem naredilo vtis – pa čeprav ni bilo naravnost povedano – da so duhovniki neke vrste priganjači. Če jih ne bi bilo, ne bi bilo treba hoditi v cerkev, ne k verouku, ne k spovedi in doma ne bi bilo potrebno moliti. Na enem listku je kar naravnost pisalo: Če ne bi bilo duhovnikov, bi Bog ostal v cerkvi sam.

Na enem od lističev pa je pisalo: Duhovniki niso in so potrebni. Niso, ker nekateri ljudje brez njih brez težav živijo; so, ker nas učijo evangelij. – Otrok, ki je to zapisal, ni prišel do zaključka, da tisti, ki zanemarja evangelij, zanemarja sebe. Lepo pa je to povedal neki nadarjeni srednješolec, ki je svojemu katehetu priznal: Jaz postajam kot računalnik, naredite iz mene človeka.

Da nekdo vse bolj postaja kot računalnik, da se žene za ocenami, da stlači v možgane čim več znanja in da s tem morda ugaja svojemu stremuštvu, za vse to duhovnik ni potreben. Tudi ne zato, da streže svojemu telesu, nazadnje postane svetu odveč in ga odložijo nekje na pokopališču. Da pa nekdo postane človek, bitje srca in duha, ki ljubi in zasluži biti ljubljen, ki spoznava

vrednote in se zanje odloča, ki ceni mir, srečo in veselje ter vse to deli z drugimi – za to je potreben nekdo, ki za te reči oznanja in zanje priča.

Duhovnik nam pomaga, da moremo razvijati v sebi najgloblje težnje, posebej še naravnost v neskončnost in v večnost. Duhovnik je po svojem poklicu pričevalec večno živega Kristusa, je oznanjevalec novega neba in nove zemlje, je znanilec velikonočnega veselja.

In da bi sleherni duhovnik lahko bil tak, je potrebno, da zanj in to milost tudi molimo. Vsi kristjani smo povabljeni, da si od dobrega Boga izprosimo takšnih duhovnikov. Naj jih dobri Bog blagoslavlja in jim vliva moči, da takšni (p)ostanejo. Po njihovem zgledu naj bomo tovrstni oznanjevalci v vsakdanjem svetu tudi mi vsi.

Po: Beseda da besedo

Življenje ima zopet smisel

Kristus je vstal.
Resnično je vstal.
Veseli se,
kajti življenje ima ponovno smisel.
Če hočeš biti kristjan,
se ne vedi kot trdovraten sebičnež,
ki bi vseobsegajočo Božjo ljubezen
rad imel samo zase:
»Moj Bog, moj Odrešenik, moja duša ...«
Predvsem pa ne bodi hinavec,
ki vse nekristjane gleda kot črne ovce,
in ima vse, ki ne hodijo v cerkev,
za brezbožne in preklete.
Ne bodi hinavski,
ampak odkrit in zvest
in v tebi naj raste Božje veselje.
Pa misli na to:
kdor želi priti sam v nebesa,
nikoli ne bo prišel tja.

Po: P. Bosmans, Žvi vsak dan